

Sygn. akt II K 1713/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Migoń - Karwowska

Protokolant: Bożena Cybin

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2014 r.

s p r a w y : **J. D.**

syna A. i Z. z domu D.

urodzonego w dniu (...) w N.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 29 maja 2013 r. w K., woj. (...), doprowadził (...)S.A. we W.do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, w ten sposób, że przedkładając nieprawdziwe a mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu zaświadczenie o zatrudnieniu o wysokości zarobków w Firmie (...)ul. (...), (...)-(...) W., wprowadził w błąd pracownika sklepu i zawarł umowę kredytu o numerze (...)na zakup towarów w postaci notebooka H., komputera oraz telewizora marki (...)o łącznej wartości 4.798 PLN, nie mając warunków i możliwości finansowych wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, czym dział na szkodę (...)SA we W.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. w dniu 31 maja 2013 r. w K., woj. (...)usiłował doprowadzić (...)SA we W.do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, w ten sposób, że wprowadził pracownika w błąd i usiłował zawrzeć umowę kredytową na zakup towaru w postaci laptopa (...)o wartości 2.100 zł nie mając warunków i możliwości finansowych wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję pracownika sklepu,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

I. Uznaje oskarżonego **J. D.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Uznaje oskarżonego **J. D.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonego kary łączy i wymierza karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonego (...)S.A. we W.kwoty 4.798,00 (cztery tysiące siedemset dziewięćdziesiąt osiem) złotych;

VI. na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. zobowiązuje oskarżonego do podjęcia starań o uzyskanie stałej pracy zarobkowej w okresie próby;

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 31 maja 2013 r. i 01 czerwca 2013 r.;

VIII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zarządza zwrot dowodu rzeczowego w postaci umowy kredytu na zakup towarów, znajdującej się w aktach sprawy na k. 67 akt pokrzywdzonemu (...)S.A. we W.;

IX. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

Sygn. akt II K 1713/13

UZASADNIENIE

W dniu 29 maja 2013 roku J. D.udał się do K., do sklepu (...), znajdującego się przy ul. (...). Przed tym sklepem spotkał on poznanego około miesiąca wcześniej mężczyznę, który zaproponował mu dokonanie zakupu towaru na raty na podstawie wystawionego zaświadczenia o zatrudnieniu. Mężczyzna ten na druku (...)wypisał zaświadczenie o zarobkach, w którym wpisał nieprawdziwe dane dotyczące zatrudnienia J. D.w Firmie (...)Jul. (...)w W., w charakterze murarza, ze średnim miesięcznym dochodem w kwocie 2.150 złotych i przekazał je oskarżonemu. Następnie J. D.wszedł do sklepu (...), gdzie pracownikowi tego sklepu (...), reprezentującemu (...)S.A. we W., przedłożył sfałszowane uprzednio zaświadczenie i w oparciu o ten dokument zawarł umowę kredytu o numerze (...)na zakup towarów w postaci notebooka H., komputera oraz telewizora marki S.o łącznej wartości 4.798 złotych. Zakupione towary J. D.przekazał towarzyszącemu mu mężczyźnie, zaś ten dał mu za nie 1.200 złotych. W rzeczywistości J. D.nie był zatrudniony w Firmie (...)w W.. Nie miał on także zamiaru i możliwości wywiązania się z warunków zawartej umowy kredytu.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 30-33, 48-49, zeznania świadka J. S. k.2-3, zeznania świadka S. K. k. 53, zeznania świadka P. S. k. 62-65, umowa kredytu na zakup towarów wraz z zaświadczeniem o zarobkach k. 67.

W dniu 31 maja 2013 roku J. D.ponownie udał się do K., do sklepu (...)celem zawarcia kolejnej umowy kredytu na zakup towarów w systemie ratalnym. Pod sklepem tym czekał już na niego uprzednio poznany mężczyzna. Wraz tym mężczyzną J. D.wszedł do sklepu (...). W sklepie tym J. D.usiłował zawrzeć umowę kredytu na zakup laptopa A.o wartości 2.100 złotych, powołując się na wcześniej zawartą umowę zakupu towarów w systemie ratalnym oraz przedstawiając pracownikowi sklepu J. S.swój dowód osobisty, przy czym również w tym przypadku nie miał on zamiaru i możliwości wywiązania się z warunków takiej umowy. J. S., podejrzewając możliwość oszustwa, zaprowadziła oskarżonego i towarzyszącego mu mężczyznę do drugiego ze sklepów pod pretekstem udzielenia kredytu w innym banku. W sklepie tym pracownica S. K.zaczęła sporządzać umowę kredytu, zaś J. S.w tym czasie skontaktowała się z przedstawicielem (...)S.A. we W.K. G., który po dokonaniu sprawdzenia w systemie bankowym polecił jej zawiadomienie policji. J. S.zawiadomiła o powyższym Komisariat Policji w K.. Na miejsce zdarzenia przyjechali funkcjonariusze policji i dokonali zatrzymania J. D.. Towarzyszący oskarżonemu mężczyzna przed przyjazdem policjantów opuścił sklep.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 30-33, 48-49, zeznania świadka J. S. k.2-3, zeznania świadka S. K. k. 53, zeznania świadka P. S. k. 62-65, protokół zatrzymania osoby k.9.

J. D. był uprzednio karany sędownie. Oskarżony jest żonaty, posiada czworo dzieci, z czego jedno pozostaje na jego utrzymaniu. Posiada wykształcenie podstawowe, bez zawodu, nie posiada stałego zatrudnienia, jest zarejestrowany jako bezrobotny i otrzymuje zasiłek w wysokości 400 złotych. Oskarżony jest zdrowy, nie leczony psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego 30-33, 48-49, dane o karalności k.27-29.

Oskarżony J. D. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, iż w J. poznał chłopaka przedstawiającego się imieniem M., który zaproponował mu wzięcie towaru na raty, na podstawie zaświadczenia, które on wystawi. Umówił się z tym chłopakiem na dzień 29 maja 2013 r. W tym dniu przyjechał do K. i tam spotkał się z tym chłopakiem. Wraz z nim wszedł do sklepu, gdzie na podstawie zaświadczenia wypisanego przez tego chłopaka zawarł umowę kredytu i kupił na raty telewizor, laptop i coś jeszcze. Rzeczy te oddał chłopakowi, zaś on dał mu za nie 1.200 zł. Oskarżony podał też, iż umówił się z tym chłopakiem ponownie na dzień 31 maja 2013 r., gdyż chciał wziąć na raty drugi laptop. Poszli do tego samego sklepu i tam okazał dowód. W czasie załatwiania kredytu przyjechała policja i go zatrzymała, zaś chłopak, który z nim był uciekł. Oskarżony podał też, iż zaświadczenie o zarobkach wypisywał towarzyszący mu chłopak na podstawie danych z jego dowodu osobistego. Przyznał on też, iż wiedział, że jest ono podrobione, bo nigdzie nie pracuje, a poza tym zaświadczenie to było wypisywane przy nim.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego 30-33, 48-49.

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, poddany przez Sąd gruntownej i wszechstronnej analizie, stworzył niepodważalną podstawę do stwierdzenia sprawstwa, jak i winy oskarżonego J. D. w zakresie przypisanych mu czynów.

Sąd przyznał walor pełnej wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego J. D. złożonym w postępowaniu przygotowawczym, w których przyznał się do popełnienia zarzucanych mu występów. Fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu przestępstw znajduje także potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. W szczególności, potwierdzają sprawstwo oskarżonego dowody z zeznań świadków J. S. i S. K., których wiarygodność nie budzi żadnych wątpliwości. Na sprawstwo oskarżonego wskazują także dowody z dokumentów w postaci umowy kredytowej oraz zaświadczenia o zarobkach, z których to dokumentów bezspornie wynika, iż J. D. zawarł umowę kredytową, a także przedłożył w celu jej zawarcia sfalszowane zaświadczenie o zarobkach. W ocenie Sądu wiarygodność wskazanych dowodów jest bezsporna.

Nie budzą również wiarygodności zeznania świadka P. S., który jako przedstawiciel pokrzywdzonego Banku potwierdził okoliczności związane z zawarciem przez oskarżonego umowy kredytowej.

Sąd nie poczynił ustaleń w oparciu o zeznania świadka H. S., albowiem nie miała ona żadnej wiedzy dotyczącej działania oskarżonego.

Konkludując należy stwierdzić, iż kompleksowa ocena wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków oraz całości pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, dokonana w świetle zasad doświadczenia życiowego, w ocenie Sądu, pozwoliła na niewątpliwe stwierdzenie sprawstwa J. D. z zakresu zarzucanych mu czynów.

Wobec powyższego Sąd uznał oskarżonego J. D. za winnego tego, że w dniu 29 maja 2013 r. w K., woj. (...), doprowadził (...)S.A. we W. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, w ten sposób, że przedkładając nieprawdziwe a mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu zaświadczenie o zatrudnieniu o wysokości zarobków w Firmie (...)ul. (...), (...)-(...) W., wprowadził w błąd pracownika sklepu i zawarł umowę kredytu o numerze (...)na zakup towarów w postaci notebooka H., komputera oraz telewizora marki (...)o łącznej wartości 4.798 PLN, nie mając warunków i

możliwości finansowych wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, czym dział na szkodę (...)SA we W., tj. występku z art. 286 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Ponadto Sąd uznał też J. D. za winnego tego, że w dniu 31 maja 2013 r. w K., usiłował doprowadzić (...)SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, w ten sposób, że wprowadził pracownika w błąd i usiłował zawrzeć umowę kredytową na zakup towaru w postaci laptopa (...)o wartości 2.100 zł nie mając warunków i możliwości finansowych wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję pracownika sklepu, tj. występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

Zgodnie z brzmieniem art. 286 § 1 k.k. sprawcą przestępstwa oszustwa jest osoba, która w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem m.in. za pomocą wprowadzenia jej w błąd, co miało miejsce w przypadku działania oskarżonego. Z kolei przepis art. 297 § 1 k.k. statuuje odpowiedzialność sprawcy czynu stanowiącego oszustwo kredytowe, polegającego m.in. na przedłożeniu podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę albo nierzetelnego dokumentu albo nierzetelnego, pisemnego oświadczenia dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi - kredytu, co także miało miejsce w niniejszej sprawie. Ponadto z przepisu art. 270 § 1 k.k. wynika, iż odpowiedzialności karnej podlega osoba, która w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa. Taka sytuacja również zaistniała w niniejszej sprawie, bowiem do umowy kredytu zawartej w dniu 29 maja 2013 r. oskarżony przedłożył nieprawdziwe zaświadczenia o zarobkach.

W zakresie czynu przypisanego oskarżonemu J. D. w pkt II części dyspozytywnej wyroku Sąd uznał, iż stanowi on formę stadialną w postaci usiłowania oszustwa, gdyż oskarżony nie zdołał zrealizować swojego zamiaru doprowadzenia (...)S.A. we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wobec interwencji pracownika sklepu J. S..

Oskarżony J. D. miał wiedzę, iż dokonanie przestępstwa oszustwa, w tym oszustwa kredytowego i posłużenie się sfałszowanym zaświadczeniem o zarobkach stanowiło naruszenie przepisów prawa. Oskarżony chciał wejść w posiadanie sprzętu w postaci telewizora, notebooka, komputera i laptopa, w celu ich sprzedaży i uzyskania pieniędzy. Przy tym wszystkim nie posiadał on zatrudnienia, ani też możliwości i zamiaru spłacenia kredytów. Obu przypisanych czynów J. D. dokonał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. Oskarżony przy tym nie znajdował się w takiej sytuacji, która zniewalałaby go do podjęcia działania sprzecznego z normą prawną. Oskarżony działał w normalnej sytuacji motywacyjnej, zdając sobie sprawę zarówno z bezprawności, jak i karygodności swego postępowania. W przypisanych oskarżonemu występkach, działał on w sposób przemyślany, zorganizowany, z zamiarem bezpośrednim, o czym świadczy sposób dokonania przestępstw.

Wymierzając oskarżonemu J. D. kary jednostkowe odpowiednio 10 miesięcy i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 1 roku pozbawienia wolności Sąd uwzględnił całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych popełnionych przez niego przestępstw, a zwłaszcza charakter tych występków. Sąd miał przy tym na uwadze zarówno okoliczności łagodzące, jak i okoliczności obciążające sprawcę. Sąd baczyl też, aby wymierzona oskarżonemu kara była dostosowana do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, stopnia zawinienia oskarżonego, a także, aby wszechstronnie uwzględniała te cele, które stawiane są karze.

Za okoliczności łagodzące Sąd uznał przyznanie się oskarżonego do winy oraz wykazaną skruchę. Oskarżony w toku postępowania w toku przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, opisał okoliczności ich dokonania, wyraził zgodę na wymierzenie zaproponowanej mu kary, w tym również na poniesienie finansowych konsekwencji swoich występków.

Za istotne okoliczności obciążające Sąd uznał natomiast znaczny stopień szkodliwości społecznej przestępstw popełnionych przez oskarżonego, pobudki działania oskarżonego, a mianowicie chęć łatwego zysku. Stopień

społecznego niebezpieczeństwa czynów przypisanych oskarżonemu należy uznać za znaczny. Przepęstwa tego rodzaju są bowiem nagminne w skali całego kraju.

W ocenie Sądu zaspokojeniu celów kary nie sprzeciwia się jednak orzeczenie wobec oskarżonego J. D. warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata. Sąd uznał, iż w stosunku do oskarżonego zachodzą okoliczności pozwalające na zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Bezwzględne pozbawienie wolności traktować bowiem należy jako środek ostateczny. W wielu wypadkach wystarczy sam fakt skazania i groźba wykonania kary oraz poddanie sprawcy próbie. Taka sytuacja aktualizuje się w stosunku do tego oskarżonego. Oskarżony jest osobą karaną, zatem 3-letni, wyższy aniżeli minimalny, okres próby winien być wystarczający dla weryfikacji pozytywnej prognozy postawionej oskarżonemu.

Sąd uznał, iż wychowawczemu oddziaływaniu na J. D. w okresie zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności będzie służyć środek probacyjny określony w przepisie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. w postaci zobowiązania do podjęcia starań o uzyskanie stałej pracy zarobkowej.

Biorąc pod uwagę dyrektywy wymiaru kary, określone w art. 53 k.k., a więc stopień zawinienia oskarżonego, stopień społecznej szkodliwości czynu, sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa, Sąd uznał, iż wymierzona oskarżonemu kara będzie adekwatną karą do popełnionych przez oskarżonego czynów. Kara w tym wymiarze winna uzmysłwić oskarżonemu nieopłacalność łamania prawa, stanowiąc jednocześnie przestrożę na przyszłość. Sąd miał przy tym na względzie cele, jakie wymierzona kara powinna spełnić wobec oskarżonego, tj. przede wszystkim cele wychowawcze. Kara ta winna również wdrożyć oskarżonego do poszanowania zasad porządku prawnego. Tak ukształtowana kara będzie także realizowała cele ogólnoprewencyjne i da wyraz zdecydowanego braku społecznej akceptacji dla tego typu zachowań.

W toku postępowania pokrzywdzony (...) S.A. we W. złożył w trybie art. 46 § 1 k.k. wniosek o naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem. Wobec powyższego Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz tego pokrzywdzonego kwoty 4.798 złotych.

Ponieważ w toku postępowania zabezpieczono dowód rzeczowy w postaci umowy kredytu na zakup towarów Sąd, w oparciu o przepis art. 230 § 2 k.p.k., zarządził jej zwrot pokrzywdzonemu, stwierdzając jej zbędność dla postępowania karnego.

Oskarżony był zatrzymany w niniejszej sprawie, wobec czego, na podstawie przepisu art. 63 § 1 k.k., Sąd zaliczył na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 31 maja i 1 czerwca 2013 roku.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., z uwagi na trudną sytuację majątkową oskarżonego, nie pracującego, utrzymującego się z zasiłku w kwocie 400 złotych, Sąd zwolnił go od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych oraz odstąpił od wymierzenia mu opłaty.